Jordi Pujol a l'Ara fa 20 anys..., de COM Ràdio.

Opinió | 20-07-2012 | 00:53

Durant aquest estiu tinc l'oportunitat d'explicar de viva veu a través de les ones hertzianes de COM Ràdio, què va passar a Barcelona, a Catalunya i a l'Estat en el context mundial de fa dues dècades. Barcelona va ser nominada i elegida seu dels XXV JJOO de la història moderna. Els nous responsables de la direcció de COM Ràdio m'han encarregat aquesta feina de recerca i reportatge afegits a una entrevista final que, em fa fruir del meu ofici i em fa sentir que el periodisme és una de les millors feines del món, malgrat els obstacles com la intolerància, la crítica sistemàtica en negatiu i la falsedat quotidianes, i contra els que sovint hem de lluitar per aconseguir fer bé la nostra feina, que moltes vegades és de titans.

La compensació econòmica que ens reporta la pràctica del nostre ofici mai no podrà ser suficient com per equilibrar el guany amb l'esforç fet, i això en els que honorem la nostra feina i l'exercim sense estalviar esforç, temps ni veritable dedicació, és llei i dia a dia. Per això quan arriba una guinda com el programa Ara fa 20 anys..., que dirigeixo i presento a COM Ràdio, val molt la pena explicar-ho i remarcar-ho, ja que, a més del repàs exhaustiu d'aquella història, i de la feina rigorosa de la documentació, redacció i adaptació al llenguatge radiofònic, hi passaran personatges de l'època i de l'actualitat com ara Josep Lluís Vilaseca, Romà Cuyàs, Joan Antoni Prat, Enric Truñó, Xavier Mariscal, Josep Miquel Abad, Josep Escoda, Jordi Robirosa, Pasqual Maragall, a més de la regidora d'Esports d'avui, Maite Fandos, el mateix alcalde de Barcelona en l'actualitat, Xavier Trias, o Jordi Pujol.

El meu espai té, tal com explico, aquest convidat al final de cada programa dels 25 de la sèrie, i moltes d'aquestes persones ja són de vacances quan el comencem a emetre, a partir del pròxim dia 30 de juliol, de 13 a 14 hores, per la qual cosa i per qui no hi podrà ser, li hem possibilitat l'enregistrament. Ha estat el cas del president Pujol, a qui he pogut retrobar als estudis de la COM, al cap de molts anys d'haver treballat molt prop seu, al Gabinet de Mitjans de Comunicació de Presidència, sota la direcció, primer de Ramon Pedrós, després de Jesús Conte i finalment de Francesc Cànovas i David Madí, quan l'avui president Mas ja va assolir la Conselleria en Cap.

Jordi Pujol és un animal polític de característiques inigualables, incomparables, i avui, als seus 82 anys, encara és un home carregat de memòria -quan cal absolutament selectiva-, i amb una capacitat encara de feina poc habitual en una persona de la seva edat. Cal dir que si treballar prop d'ell, observant les seves hàbils directrius i analitzant cada dia els seus moviments d'escacs al

tauler polític, va ser enriquidor en tots els aspectes i, periodísticament molt interessant i de gran experiència, entrevistar-lo no té parango, ja que és, encara avui, tot un repte per un ja veterà entrevistador com aquest que redacta. Per això li he volgut dedicar un article, tot i la meva admiració i agraïment a la resta dels convidats que faran ric l'espai.

Vaig constatar un Pujol encara molt actiu, que va arribar a l'emissora molt d'hora, com és el seu costum, i que ens va demanar un cafè i els diaris...sisplau! El vaig examinar davant el micròfon i portava els deures fets, amb totes les dades del 92 fresques, com si s'haguessin esdevingut ahir mateix, amb cites de les converses que va tenir al respecte amb en Samaranch, amb en Maragall amb Felipe González i amb en Vilaseca entre altres. Pujol va voler deixar clar que si els Jocs van arribar a Barcelona, no va ser, de cap manera -o només- per la catalanitat de naixement de Samaranch, ?ja que els Jocs s'atorguen a una ciutat, i no pas a un país, ni a un estat?, i els voten, no pas els ciutadans de cap país, ?sinó uns senyors que són els presidents dels comitès olímpics de cada país membre del CIO?. També va deixar clar que la coincidència en el temps de la seva presidència del Consell de les Regions d'Europa, no hi va tenir res a veure.

I les afirmacions de l'expresident no van ser, de cap manera, per desmerèixer la figura de Samaranch -que hi estava a favor- o la d'ell mateix, sinó per constatar que el CIO és un organisme democràtic, i que si Barcelona va guanyar la cursa va ser per l'esforç de tots els barcelonins i barcelonines, del color que fossin, que es van aliar per fer de la capital de Catalunya el punt de mira del món sencer. I ho van aconseguir, des dels més influents com Maragall, Samarach, Vilaseca o el mateix Pujol, fins als 60.000 voluntaris olímpics que deu anys abans del 92 ja s'hi havien apuntat.

Estic content d'haver pogut entrevistar de nou el president més emblemàtic que ha tingut Catalunya, i estic satisfet de la meva feina, ja que lluny d'articular un discurs polític feixuc i interessat, va explicar planerament i fidedigna les circumstàncies reals d'aquells dies. I això també li ho agraeixo. També em va fer guanyar un bri d'esperança, amb la resposta de la darrera pregunta de l'interviu. Li vaig preguntar com està el país. Em va respondre que ?està molt malament, i que tot el que havíem assolit en molts anys de molt d'esforç, ara hi havia intenció d'arrabassar-ho, de recentralitzar-ho, de fondre-ho i de deixar-nos en el no res; però que Catalunya se'n sortiria, perquè encara som un país amb ganes de ser-ho, i aquesta força dels catalans no és fàcil de tombar, i la història ho demostra?. Gràcies, president Pujol, i ben trobat a la ràdio pública, la de tots sense excepció. I gràcies, fidel audiència de COM Ràdio: espero que fruiu molt amb els continguts, les experiències dels convidats i la bona música de l'època de l'Ara fa 20 anys...

Fuente: Santi_C
Autor: Santi_C